

Rie
Reinderhoff

BARENDJE EN ANNEMIEKE

CO VAN DER STEEN-PUPERS

BARENDJE
EN
ANNEMIEKE

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

BARENDJE
EN
ANNEMIEKE

Met tekeningen van Rie Reinderhoff

VIJFDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

In de „Barendje”-serie zijn verschenen:

1. *Barendje en Annemieke.*
2. *Barendje maakt een schoolreisje.*
3. *Barendje en de groene spechten.*
4. *Barendje gaat kamperen.*
5. *Barendje's kerstfeest.*
6. *Barendje gaat naar zee.*
7. *Barendje en het Hongaartje.*
8. *Barendje zit in angst.*

Elk dezer deeltjes kan ook *afzonderlijk* gelezen worden.

1. DE NIEUWE BUREN

Op een laag, stenen muurtje zit Barendje. Hij wacht. Hij kijkt. Vandaag komt de grote verhuiswagen. Dat heeft de tuinman gezegd. En misschien weet Barendje vandaag, of hij een vriendje krijgt of niet. Daarom zit hij op het

muurtje. Daarom kijkt hij telkens in de straat, of de auto al komt.

't Is maar een heel gewone straat: de straat waar Barendje woont. Aan de ene kant is een lange rij huizen. Aan de andere kant een korte rij. In het laatste huis van die korte rij woont

Barendje. Met z'n vader, z'n moeder en drie zusjes. Hij is de jongste.

't Is maar een heel gewoon huis. Net als alle andere huizen van de straat. Klein en laag. Vóór een tuintje en àchter een tuintje.

Maar als je Barendjes huis voorbij bent, dan komt het pas! Dan is er eerst het lage, stenen muurtje. En dan komt er nòg een huis. Dat is *niet* gewoon. O nee, hoor! Dat is groot en mooi en deftig. Dat hoort eigenlijk helemaal niet in de straat. Maar het staat er toch. En er woont niemand in. Tenminste . . . nòg niet. 't Heeft heel lang leeg gestaan. De ruiten waren stuk. De verf was kaal. En het onkruid in de tuin was wel zo hoog als het hek.

Maar toen zijn er allerlei mannen gekomen. Schilders, metse-laars, tuinlieden . . . Ze hebben ruiten ingezet. Ze hebben ge-timmerd en geverfd. Ze hebben de tuin omgespit en geharkt. En toen is dat huis zo mooi en deftig geworden.

Iedere dag zat Barendje op het muurtje naar dat alles te kijken. Soms mocht hij helpen. Dat was fijn. Voor de tuinman heeft hij alle bladeren bij elkaar geharkt. Voor de schilder heeft hij de ladder vastgehouden. Toen kreeg hij een fijn stuk stopverf. Hij verveelde zich helemaal niet meer.

Eerst wel. Alle kinderen uit de buurt gaan naar school. Hij moet eigenlijk naar de kleuterschool. Maar dat is zo ver. Moeder heeft geen tijd om hem telkens te brengen en te halen. Als 't weer april is, gaat hij naar de grote school, met de zusjes.

Toen had hij niemand om mee te spelen. Maar nu . . . nu komen er nieuwe mensen wonen in dat grote, mooie huis. En misschien is er wel een jongetje bij dat net zo groot is als hij. Dat ook niet naar de kleuterschool hoeft. Dan kunnen ze

fijn samen spelen. Hij heeft alleen maar zusjes. Hij wil zo graag een jongen, een echt vriendje om mee te spelen.

Wat is alles netjes. De ruiten blinken. De paden zijn geharkt. En de garage is uitgeveegd.

Een fijn plaatsje heeft hij hier op het muurtje. Boven de lage daken van de huizen ziet hij de bomen van het park. In die ene dikke boom zit een troep kraaien. Dat is zeker een kraaienschool. En die dikkerd, die zo hard zit te schetteren, dat is de kraaienmeester.

O, kijk nou, een eekhoorntje. 't Glijdt langs de takken, net of het wieltes onder z'n pootjes heeft. Hij zou 't niet durven, in zo'n hoge boom. 't Is net, of het verstoppertje speelt. Barendje lacht hardop. Hij vergeet helemaal uit te kijken. En dan staan ze opeens voor het witte huis: twee auto's. Een glanzende luxe en een grote verhuiswagen. Geweldig, wat een kanjer is dat. Daar kan hun hele huis wel in.

Er stappen mensen uit. Nu opletten! Barendje rekt zich uit om het goed te kunnen zien. Hij gaat boven op het muurtje staan. Uit de luxeauto stapt een deftige meneer. En uit de hoge verhuiswagen klimmen drie meneren. Verder niets. Geen kinderen. Geen jongetje. Geen vriendje. En hij heeft er zo vast op gerekend.

Teleurgesteld gaat hij weer zitten. Nu komt er niets van al zijn mooie plannetjes. Alléén kun je haast geen spelletjes doen. Vliegeren, knikkeren, alles moet je samen doen.

Na schooltijd speelt hij wel eens met de zusjes. Maar soms moeten ze huiswerk maken. Of boodschappen doen. Of moeder helpen. En overdag zijn ze natuurlijk naar school. Verdrietig laat hij zich van 't muurtje glijden. Hij moet 't even tegen moeder zeggen.

Moeder is aan de was. Haar armen zijn rood van het sop.

„Niet meer weggaan,” zegt ze. „We gaan dadelijk eten.”
„Ik krijg tòch geen vriendje,” bromt Barendje. Hij trekt z'n klompen uit. „Er komen alleen vier meneren te wonen. Jammer, hè?”

Moeder kijkt door het raam. De deftige meneer heeft de deur van het huis opengedaan. De drie anderen sjouwen alles uit de verhuiswagen naar binnen.

„Domme jongen,” zegt ze, „die drie mannen, dat zijn de verhuizers. Die gaan weer weg, als ze klaar zijn. En dan gaat die deftige meneer zijn vrouw halen. En misschien ook wel kinderen.”

Barendje lacht alweer. „Dus het kan tòch nog dat ik een vriendje krijg?”

„Ja, hoor, het kan toch nog!”

Onder het eten praat hij nergens anders over. „En dan gaan we samen naar het bos,” zegt hij. „Dan wijs ik hem de weg. En we gaan houtjes zoeken voor de kachel. O, en we maken een hut, en daar wonen we dan. Dan spelen we dat we houthakkers zijn, die altijd in het bos moeten blijven.”

De zusjes lachen hem uit.

„Er komen alleen drie oude dames te wonen,” zegt Riekie.

„Ja, en ze hebben ieder een grote hond,” plaagt Toos.

Barendje is vreselijk bang voor honden. Onder tafel schopt hij naar Toos. „Lelijkerd,” bromt hij. En tegen Riekie steekt hij zo maar z'n tong uit. „Jij mag toch lekker niet meedoen. En als we een hut hebben, mag jij er niet in.”

„Och, ventje,” zegt Riekie. „Zo'n gewoon jochie als jij mag niet eens met deftige kinderen spelen.”

„Wel, hè moeder?”

„We zullen maar rustig afwachten,” zegt moeder. „Eet jij je bord maar leeg.”

Na het eten gaat Barendje weer kijken. Misschien durft hij wel aan die meneer vragen, of er ook kinderen komen.

De mannen sjouwen met een grote piano. Net zo een als op de zondagsschool staat. Wat zal die zwaar zijn. Je zult wel erg sterk moeten wezen, als je verhuizer wilt worden.

De deuren van de garage zijn wijd open. Aan de ene kant staan geel-geverfde tuinstoelen. Aan de andere kant, tegen de muur . . . een step. Een glanzende, rode step op luchtbanden. En dan is Barendje tevreden. Hij hoeft niets meer te vragen aan die meneer. Hij krijgt een vriendje. Want waar een step is, daar zijn ook kinderen. Vast!

2. HET VRIENDJE VAN BARENDJE

Nog twee dagen moet Barendje wachten.

In het grote huis worden de gordijnen opgehangen en alle meubels op hun plaats gezet. Twee werkvrouwen soppen en boenen de hele dag. En toen er helemaal niets meer hoefde te gebeuren, zijn ze gekomen. Op een avond, toen het al donker was en Barendje al lang sliep. Moeder heeft licht zien branden. Maar *wie* er gekomen zijn, dat weet ze niet.

En daarom zit Barendje de andere morgen al vroeg op het muurtje. Hij fluit. Dan kan z'n nieuwe vriendje horen dat hij het al heel hard kan. Hij fluit alle versjes van de zondagsschool: De Heer is mijn Herder . . . God heb ik lief . . . Opent uwe mond . . . Jopie helpt hem altijd met leren. Want lezen kan hij nog niet.

Hij kijkt maar naar de deur van het grote huis. Straks zal

er een jongetje naar buiten komen. Dat jongetje zal vragen, of Barendje met hem komt spelen. Dat gelooft hij vast. Hoe zou hij heten? Peter, dat is een mooie naam. Of Hans. Zo heet een jongen bij Jopie op school ook.

Eindelijk gaat de keukendeur open. Een vlug figuurtje verdwijnt in de garage. Zie je wel! Zie je wel! Nu gaat ie natuurlijk zijn step halen.

Barendje zit doodstil en kijkt . . . kijkt . . .

Z'n hartje bonst van spanning. Als tie nu eens niet met hem spelen wil? Of als het niet mag van zijn moeder?

De step glijdt over de drempel. Barendje ziet twee kleine handen aan het stuur. Een klein voetje . . .

En dan ziet Barendje z'n nieuwe vriendje . . . O, wat jammer . . . Het is . . . een meisje! Z'n blijheid is opeens weg. Meisjes zijn helemaal niet aardig. Riekie niet. En Toos niet. En Jopie helemaal niet. Ze plagen hem altijd. En ze doen net, of zij de baas zijn.

Boos schopt hij tegen het muurtje. Het meisje komt naar hem toe. Maar hij kijkt helemaal niet vriendelijk. Ze heeft een roodgeruit jurkje aan. En een prachtige strik in haar bruine krullen. Ze draagt witte sokjes en glimmende schoentjes.

„Hoe heet jij?” vraagt ze.

„Barendje,” bromt hij.

„O, ik niet. Ik heet Annemieke van Santen. Waarom heb jij geen kousen aan?”

Barendje kijkt langs z'n blote benen, die helemaal bruin zijn van de zon.

„Nou, die gaan veel te gauw stuk in m'n klompen!”

„Dan moet je schoenen aandoen,” zegt ze.

Ha, dat mag toch niet van moeder. Zeker met z'n schoenen aan op het muurtje klimmen, of door het bos sjouwen. Nee,

hoor! Dan mocht ie wel elke week een paar nieuwe hebben. En op klompen loop je veel lekkerder.

„Zullen we gaan steppen?” vraagt Annemieke. „Dan moet jij ook je step halen.”

„Ik heb geen step,” zegt Barendje. „Wel een vlieger. En een bellenblaaspijp.” Verlangend kijkt hij naar de mooie step.

„Met z'n tweeën erop kàn zeker niet?” Hij hoopt heel erg dat het wèl kan. Hij zou graag eens een eindje steppen. Een klein eindje maar. Maar het kàn niet. En het måg ook niet.

„Ik mag niemand op de step laten,” zegt Annemieke. „Dan gaat ie kapot. M'n ouwe step ook. Daar heeft een jongen mee gereden. Veel te hard. En toen is tie helemaal gebarsten. Op de schommel, dat mag wèl!”

Barendje klimt haastig van het muurtje. Hij vergeet dat Annemieke een meisje is. En dat hij eigenlijk niet met meisjes speelt.

„Heb jij een schommel?” vraagt hij blij. „Ik heb een keer geschommeld in een speeltuin. Fijn was dat. Zullen we spelen dat jij de baas van de speeltuin bent? Dan kom ik schommelen. En over een poos mag jij. Dan zal ik je duwen.”

Annemieke vindt het best. Ze brengt de step weer weg.

In de garage is meneer Van Santen.

„Vader, ik ga met dat jongetje schommelen,” zegt Annemieke. „Hij heet Barendje!”

„Dag, Barend,” zegt meneer. „Een mooie naam heb jij. Gaan jullie maar fijn samen spelen.”

In de tuin achter het grote huis is de schommel. En er is ook . . . een zandbak. Met prachtig wit zand erin. En een schepje. En vormpjes om taarten te bakken. Barendjes gezicht straalt van plezier.

„Mag je daar ook in?” vraagt hij. Hij weet haast niet wat hij liever doet: schommelen of in de zandbak.

Annemieke staat al bij de schommel. Hij gaat op de bank zitten en houdt zich goed vast. Annemieke duwt. Eerst zachtjes. Maar na een poosje durft hij al wat hoger. Maar zo hoog als Annemieke kan hij toch niet. Die hoeft je niet te duwen. Die steekt haar benen ver vooruit en dan gaat ze hoe langer hoe hoger. Ze kan het ook, als ze stáát op de plank.

Meneer komt kijken. Hij houdt z'n handen op z'n rug. En hij loopt erg voorzichtig. „Barend,” zegt hij, „weet je wel dat je eerst iets drinken moet, als je in een speeltuin bent?”

Barendje schudt verlegen zijn hoofd.

„Je bent toch wel eens in een speeltuin geweest?”

Ja, met vader en de zusjes. En toen kregen we limonade.

„Zie je nu wel? Dat hoort erbij!”

Barendje begrijpt het niet. Bedoelt meneer nu dat het niet meer mag? Hij hééft toch geen limonade? Nee, maar meneer wel! Achter z'n rug. Daarom liep hij zo voorzichtig. Ze krijgen elk een glas. Barendje drinkt met kleine slokjes. Zo maar limonade, als je niet eens jarig bent! En dan nog wel *prik*-limonade!

„Zo, geef mij de glazen maar. Was het lekker?”

„Nou, meneer, en òf! Dànk u wel!”

„En nu maar fijn verder spelen. Dag, jongens. Ik ga weg. Geen lawaai maken, hoor!” Meneer rijdt de auto uit de garage. De kinderen merken het niet eens. Ze spelen vader en moedertje. Barendje is natuurlijk vader. En Annemieke moeder. En de poppen zijn de kinderen. Ze gaan eten koken. Van zand maken ze ronde ballen. Dat zijn de aardappelen. Ze zoeken kleine, gladde steentjes. Dat zijn de bruine bonen. En ze maken een heerlijke pudding voor toe.

Nog nooit is de morgen zó vlug omgegaan.

Om twaalf uur moet Annemieke binnenkomen. Barendje gaat naar huis. Maar vanmiddag komt hij weer terug. Nou en òf! De deuren van de garage zijn open. Vlak om de hoek staat de step. De mooie, rode step. Zou 't zwaar zijn om ermee te rijden? Barendje loopt erheen. Hij strijkt over de glimmende bel. En over de glanzende verf. Voorzichtig rijdt hij er een eindje mee. Hij zal niet gaan stappen. O nee. Alleen maar voelen of 't zwaar gaat, als je ermee rijdt. 't Gaat fijn. Je voelt er haast niets van. 't Gaat hélemaal vanzelf. Misschien mag hij over een poosje wel eens ècht stappen. Voorzichtig wil hij hem weer tegen de muur zetten. Maar dan gaat het opeens tik-tik-tik, tik-tik tegen het keukenraam.

Verschrikt kijkt hij op. Daar staat Annemiekes moeder. Ze steekt boos haar vinger op. Net of ze zeggen wil: afblijven, hoor! Die is niet van jou. Die is van Annemieke!

Haastig legt hij de step neer. Zo maar met het stuur op de grond. En hij rent naar huis. Naar moeder. Hij is bang en blij tegelijk.

Bang voor die boze mevrouw.

Blij om de schommel. Om de zandbak. En omdat Annemieke zo lief is.

3. DE SLEUTEL VAN DE GARAGE

Van nu af zit Barendje elke dag op het muurtje. Niet om naar de vogels te kijken. Of naar de auto's. Hij wacht tot Annemieke komt. Dan gaan ze samen spelen. In de tuin. Of in de garage. Of ze plukken bloemen

in het weiland. Als ze moe zijn, of als het regent, mogen ze bij Barendje binnen. Dan bekijken ze de platen in de kinderbijbel. En soms, als moeder aardappels schilt, of kousen stopt, vertelt ze verhalen. Van Jozef, die in de kuil moest, en later onderkoning werd. Van David, die met een reus vocht. En van de zieke mensen, die door de Here Jezus beter gemaakt werden. Barendje is al bijna een jaar op de zondagsschool. Hij kent die verhalen haast allemaal. Annemieke niet. En ze wil er steeds meer van horen.

De zusjes plagen Barendje, omdat hij met een meisje speelt. Maar hij wordt er niet boos om. Annemieke is lief. En hij blijft haar vriendje, voor altijd. Dat denkt hij tenminste. Maar op een keer.

Op een maandagmorgen zit Barendje weer op het muurtje. Het is nog vroeg. Hij wacht op Annemieke. Maar die slaapt toch altijd zó verschrikkelijk lang. 't Zal nog wel een hele poos duren, voor ze komt.

Hij roept niet. Hij fluit ook niet. Dat mag niet van die mevrouw. Dan krijgt ze hoofdpijn. Ze is helemaal niet aardig, de moeder van Annemieke. Je mag niks. Je moet altijd stil zijn. En ze kijkt zo boos. Ze heeft wel erg vaak hoofdpijn. Maar dan hoef je toch niet zo boos te kijken!

De keukendeur zwaait open. Daar komt de vader van Annemieke. Die is wél aardig. Nou! Hij steekt altijd z'n hand op. Net of Barendje ook een grote man is. Nu gaat hij naar de garage. O, dan moet de auto eruit. Barendje glijdt vlug van het muurtje. Hij gaat het hek wijd open zetten. Dan kan men in de auto blijven. De garage gaat weer op slot. Langzaam glijdt de auto achteruit, precies tussen de twee hekpalen door. Het raampje in de auto is open.

„Dank je wel, Barend,” zegt meneer. „Als je groot bent, moet je mijn knecht maar worden.”

Trots doet Barendje het hek weer dicht.

Hè, als *hij* toch eens zo'n auto had! Dan ging hij er elke dag mee naar de kleuterschool. En na schooltijd ging hij naar de zee. Daar is hij wel eens geweest, met opa. En dan nam hij een heleboel vrindjes mee. Gingen ze fijn pootjebaden en kuilen graven!

„Toet . . . toet-toet.”

Barendje heeft niet gemerkt dat de auto stilstaat. Meneer kijkt uit het raampje. Hij wenkt dat Barendje bij hem moet komen. Barendje vergeet z'n mooie dromen. Hij bukt zich vlug, neemt in iedere hand een klomp en rent op zijn blote voeten over de stoep. Gaat dat even lekker vlug!

„Jô, Barend,” zegt meneer, „ik ben toch zó dom geweest. Ik heb de garage op slot gedaan en de sleutel in mijn zak gestoken. Gelukkig dat ik het merkte, want ik kom zaterdag pas terug. Zeg jij even tegen Annemieke dat ze 'm op het haakje moet hangen? Niet vergeten, hoor! Anders kan ze de hele week niet stappen. Hier, houd je handen op!”

In de ene hand legt hij de sleutel. En in de andere een dikke pepermint. „Dag, Barend, nu ben je al háást echt m'n knecht!”

Dan rijdt de auto weg en Barendje staat daar met de sleutel en de pepermint. De pepermint steekt hij in z'n mond. Maar de sleutel.

Annemieke is er nog niet. En hij mag de sleutel niet verliezen. Wacht, in zijn broekzak! Barendje gaat op de stoep zitten en legt alles wat er in zijn zak zit naast zich. Twee kastanjes, drie gladde stenen, een zakdoek, een stuk vliegertouw, twee sigarebandjes en een grote spijker. Zo, nu de sleutel. Die

moet onderin. Dan de andere dingen. Wacht, de spijker zal hij maar weggooien. Dat mag toch niet van moeder. Helemaal bovenop komt de zakdoek. Nu kan hij de sleutel niet verliezen. Tevreden loopt hij terug en klimt weer op het muurtje. Wat duurt het toch lang, voor Annemieke komt. Zou ze zoveel

eten? Hij eet altijd vier boterhammen. Hij eet ze heel vlug op. Veel vlugger dan de zusjes. Meisjes eten ook zo langzaam. Waar blijft Annemieke nu toch? Hij durft ook niet aan te bellen om de sleutel te geven. Hij zal maar rustig wachten. Er zitten twee mussen op het tuinpad: een oude een een jonge. De moedermus hipt driftig heen en weer en pikt kruimeltjes

op tussen de steentjes. De dikke babybus schommelt achter zijn moeder aan en doet zijn bekje wijd open om gevoerd te worden. Kijk nu toch, die gulzige dikzak gunt z'n moeder niet eens tijd om zelf wat te nemen. Die kan vast vlugger eten dan Annemieke.

't Duurt vanmorgen ook wel erg lang, hoor!

4. ZO'N DOM BARENDJE

„Barend! Barendje! Kom eens kijken wie er is?”
„Wie roept daar? Dat is moeder! En als ze zó roept, dan is opa er!

Barendjes ogen stralen. Als opa er is, dan is het feest!

Opa gaat met hem wandelen. Opa weet alles van vogels en vlinders. Opa kan de mooiste bloemen vinden en de dikste bosbessen. En als opa er is . . . eten ze chocoladepudding.

Met één sprong is Barendje van het muurtje af. Hij vergeet Annemieke. Hij vergeet de vogels op het tuinpad, die verschrikt wegfladderen. Hij vergeet . . . de sleutel in zijn broekzak! Die domme Barendje!

Z'n klompen roffelen over de straatstenen. Hij vergeet ze zelfs uit te doen, als hij de keuken binnenrent. Maar moeder ziet het wel. Ze stuurt hem gauw terug. „Vooruit, kleine smeerpoets, ik heb net gedweild. Kijk nu eens wat een modder op de mat!”

Opa zit in vaders grote stoel. Hij mocht met een vrachtauto meerijden, daarom is hij er al zo vroeg.

„Opa,” juicht Barendje, „dag, opa! Hoe lang blijft u? Blijft u ook slapen? Gaan we naar 't bos? Ja, opa?”

„Kalm aan, hoor,” zegt moeder. „Opa moet eerst eens een poosje uitrusten!”

Barendje lacht. „Nee, hè opa? Van in een vrachtauto zitten word je niet moe, hè? Opa, ik weet een vogelnest in een ijzeren paal. Helemaal onderin. Je kunt de kleintjes horen piepen. Gaan we d'r heen, opa?”

„Natuurlijk, manneke. Daar ben ik immers voor gekomen. Maar eerst koffiedrinken. Anders wordt moeder boos. Dan krijg ik vanmiddag geen eten.” Opa schuift naar één kant van de stoel. Nu komt er een klein plaatsje vrij. Net groot genoeg voor Barendje. Barendje gaat dicht tegen opa aanzitten, met z'n hand in opa's hand.

„Kijk nou toch,” plaagt moeder. „Hij houdt van opa nog meer dan van z'n moeder.”

Barendje wordt er verlegen van. Hij houdt van moeder toch ook veel. Maar opa is er niet iedere dag.

„Niks van aan, hoor,” zegt opa. „Hij houdt helemaal niet van me. Hij wil alleen weten, of ik wat meegebracht heb.”

Barendje zegt niets. Hij weet toch wel dat opa het niet meent. Hij kijkt alleen vol verwachting. Opa brengt altijd van die prachtige dingen mee. Papier om een vlieger te plakken. Een bellenblaaspijp. Of glazen knikkers. Wat zou het nu wezen?! Opa heeft vast iets. Anders zou hij het niet zeggen. Hij zit maar stil te wachten. Vragen mag niet. Opa zoekt in z'n zakken. En als hij ze allemaal gehad heeft, begint hij weer opnieuw.

„Nu geloof ik toch heus dat ik het vergeten heb. Dan moet het de volgende keer maar. Nee, wacht, daar heb ik het! Alsjeblieft. Je moet er erg goed mee oppassen, hoor!”

Heel voorzichtig pakt Barendje het uit. 't Is een smal pakje, met een touwtje er omheen. En heel veel papier. 't Duurt een

hele poos, voor hij het los heeft. En al die tijd probeert hij te raden wat erin zit. Die bellenblaaspijp, dat zag je zo. En de knickers hoorde je rammelen. Maar dit? . . . 't Lijkt wel een doos kralen. Maar hij is toch geen meisje!

Eindelijk heeft hij het laatste papier eraf. In z'n hand houdt hij . . . een tabakszak. Opa's eigen tabakszak. Er zit nog een beetje tabak in. Teleurgesteld kijkt hij ernaar. Wat heeft hij dáár nu aan? Daar kun je toch niks mee doen? Hij róókt toch zeker niet!

„Nou,” zegt opa, „ik hoor niks. Ben je er niet blij mee?”

Barendje ziet niet hoe opa's ogen glimmen.

„Ja . . . jawel, opa, dank u wel, opa.”

„Kom maar,” zegt opa. „Dan zal ik het voor je openmaken. Anders bezeer je je vingers nog.”

Nu begrijpt Barendje er niks meer van. Wat bedoelt opa toch? Er zat heus niks anders dan tabak in. Dat heeft hij al lang gezien. En daar bezeer je je toch niet aan?

„Wat heb je dáár nou?” vraagt opa verbaasd. „Mijn tabakszak? Maar jongen, dan heb ik je het verkeerde pakje gegeven!”

Opa moet zó lachen, dat hij er helemaal van schudt. Moeder lacht ook al. En dan begrijpt Barendje dat het maar een grapje van opa was. 't Echte pakje moet nog komen. Hij zucht van verlichting.

Opa gaat weer aan 't zoeken. En eindelijk vindt hij 't goede pakje. 't Is nòg smaller dan het andere. En er zit nòg meer papier omheen. Zou 't weer een grapje zijn? Maar opa *blijft* niet aan het plagen. 't Is nu een echt, een héél echt cadeau. Barendje kijkt ernaar met grote ogen. Hij kan niet geloven dat het heus voor hem is. Een mes! Een ècht mes! Met twee kleine mesjes en een kurketrekker. Een padvindersmes.

„O, opa, wat mooi, wat prachtig! Dank u, d'ank u wel! Moeder, kijk toch eens!”

Moeder schudt haar hoofd. Ze vindt opa helemaal niet verstandig. Wie geeft er nu een mes aan een jongen van zes jaar. Daar is hij veel te klein voor.

„'k Had het nog van vroeger,” zegt opa. „En ik moet toch w'at voor hem meebrengen!”

„U verwent hem. Omdat u maar één kleinzoon heeft. En omdat hij naar u heet!”

Ja, want opa heet óók Barend.

Barendje kijkt van opa naar moeder. En dan weer naar het prachtige mes.

„Mag het niet, moeder? Ik zal er heel, héél voorzichtig mee zijn. Mag het dan?”

„Weet je wat?” zegt moeder, „we leggen het in de kast. Dan is het van jou. Maar *ik* bewaar het, tot je een beetje groter bent.”

„Dat is een goed idee,” zegt opa. „Dan krijg je er een riem bij om het aan te hangen. Dan ben je net een echte padvinder.”

Dat vindt Barendje best. Moeder bergt het mes op. En als opa hem dan ook nog een dikke toverbal geeft, is hij helemaal tevreden.

Nu nog koffiedrinken. Barendje krijgt karnemelk. Met een grote schep suiker erin.

„Vraag maar, of je kousen en schoenen aan mag,” zegt opa. „We gaan een héél eind.”

En dan stappen ze samen de deur uit, naar het bos: grote Barend en kleine Barend.

5. GEEN PANNEKOEKEN

In de keuken van het mooie, witte huis zijn Annemieke en haar moeder. Moeder doet een grote schort voor.

Annemieke een kleine. Er gaat iets heel fijns gebeuren. Moeder gaat pannenkoeken bakken. En Annemieke mag helpen. Ze mag alles klaarzetten wat er nodig is. Een grote schaal voor het beslag. Een houten lepel. Een pakje boter. En uit de kelder een ei.

Vader moest op reis. Hij blijft de hele week weg. Dat is niets prettig. Daarom gaan ze pannenkoeken bakken. Dan is het toch een beetje gezellig. Moeder gaat het meel uit de kast halen. Tenminste . . .

In de kast staan allerlei zakjes. Eén met griesmeel . . . Eén met haveremout . . . Eén met rijst . . . Maar meel, pannenkoekenmeel, dat is er niet meer. Dat is nu net precies op. Hè, wat jammer! Wat nu?

„Doe je schort maar af,” zegt moeder. „Dan gaan we gauw op de fiets naar de kruidenier.”

Moeder loopt alvast naar de garage om de fiets te halen. Maar de garage zit op slot. 't Wil vandaag niet erg opschieten, hoor! „Annemieke, breng jij de sleutel mee!”

Boven het aanrecht zijn haakjes. Eén haakje voor de steelpan. Eén voor de zeef. Eén voor de schoenlepel. En ook een haakje voor de sleutel van de garage. Maar . . . dat haakje is nu leeg. Wat raar. Als de sleutel niet in het slot zit, *moet* ie toch aan het haakje hangen. Dat is altijd zo.

Annemieke kijkt naar alle haakjes. Misschien hangt de sleutel per ongeluk aan het verkeerde. Maar ze ziet 'm niet. Wacht, ze zal er eens bijklimmen.

Ze klimt eerst op een keukenstoel. En dan op het aanrecht.

Nu kan ze 't beter zien. Ze kijkt achter de zeef. En onder de steelpan. Geen sleutel.

„Annemieke dan toch!” roept moeder. Ze komt teruglopen naar de keuken. „Waar blijf je nu! Geef mij de sleutel maar!”

„De sleutel is er niet,” zegt Annemieke. „Ik heb overal gekeken!”

„Hoe kan dat nu? Je hebt zeker met je neus gekeken.” Moeder kijkt óók op het sleutelhaakje. En bij de zeef. En onder de steelpan. En bij alle haakjes die er zijn. Ze zoekt in haar tas. En in de zak van haar schort. Ze gaat weer naar de garage en trekt hard aan de deur. Maar die zit heus op slot. Op de grond ligt de sleutel ook niet. Wat een vreemde geschiedenis.

Moeder denkt er niet aan dat vader misschien de sleutel per ongeluk meegenomen heeft. Dat is immers nog nooit gebeurd. En ze denkt er helemaal niet aan dat ie misschien zit in . . . Barendjes broekzak. Dat kan ze ook niet denken.

Moeder is boos! Nu kunnen ze niet naar de kruidenier. En geen pannenkoeken bakken. Maar die sleutel moet toch ergens zijn!

„Bedenk eens goed waar je hem gelaten hebt. Ben je op de step weg geweest? Naar Barendje?”

„Nee, want Barendje was er niet. Ik ben helemaal niet buiten geweest.”

Annemieke staat nog steeds boven op het aanrecht. Ze denkt en denkt. Toen ze bloemen ging plukken in de wei van het park, had ze de step wèl! Maar dat was toch gisteren? Of nog een andere dag? Dat is zo moeilijk te onthouden. En als ze de step in de garage heeft gezet, hangt ze altijd de sleutel netjes op het haakje.

Ze krijgt rimpels in haar voorhoofd, zo erg denkt ze. Maar ze weet het heus niet meer. En ze heeft zo'n trek in pannekoeken. „We kunnen toch wel gaan lopen naar de kruidenier?” vraagt ze.

„Natuurlijk niet,” zegt moeder boos. „Daar is het veel te laat voor. Kom nu maar gauw van dat aanrecht af, dan kan ik tenminste doorwerken. Ik heb nog zóveel te doen.”

Anders heeft moeder het nooit zo druk. Dan komt Dina om te werken. Maar Dina is ziek. Nu moet moeder alles alleen doen. Annemieke klimt van het aanrecht af. Voorzichtig neemt ze een grote stap naar de keukenstoel. Haar jurkje veegt over het aanrecht. En op dat aanrecht ligt een ei. Annemieke ziet het niet. Het ei gaat zachtjes rollen. Annemieke hoort het niet. En dan opeens . . . plèts, oooh, daar valt het op de grond. Een vieze, gele plek op de mooie, rode mat.

Annemieke staat doodstil. Wat zal moeder zeggen! En moeder is tòch al zo boos. Moeder is in de gang. Ze kijkt, of de sleutel soms in haar mantelzak zit. Het kan haast niet. Maar waar is de sleutel dan? Nu komt ze haastig aanlopen.

„Annemieke,” roept ze boos. „Wat ben je toch een stout kind. Eerst maak je de sleutel weg. En nu dit weer. Vooruit, kleed je maar uit. Stoute kinderen moeten naar bed!”

Met een bons zet ze Annemieke op de grond.

Stil sluipt het kind de gang door, de trap op. Ze kon er toch niets aan doen. En de sleutel heeft ze niet weggemaakt. Heus niet.

Moeder buigt zich zuchtend over het kleed. Dat Dina er nu ook niet is!

Wat is het toch een verdrietige dag. En ze heeft zo'n erge hoofdpijn.

Annemieke heeft zich uitgekleeed. In haar ponnetje staat ze boven op het kussen. Dan kan ze net het muurtje zien. Barendje is er niet. Vreemd, ze heeft hem de hele morgen nog niet gezien. Dat gebeurt nooit. Wat is ze nu alleen. Vader weg, moeder boos en Barendje nergens te zien. Kon ze maar iets bedenken om die garage open te krijgen. Heel hard trekken helpt natuurlijk niet. Dan moet je een sterke man zijn. Vader zou het wel kunnen. Maar vader is er niet.

Dan ziet ze opeens dat er in haar kamerdeur ook een sleutel zit. En in de kast ook een. Zouden die misschien passen?

Als ze het eens met alle sleutels ging proberen? Wat zou moeder blij zijn, als de deur opeens open was. Misschien konden ze dan nog pannekoeken bakken.

Annemieke glijdt uit bed. Op haar blote voetjes loopt ze alle kamers door. Op de kamer van vader en moeder zijn drie sleutels. Op de logeerkamer twee. En op de gang nog. Als ze overal geweest is, heeft ze er negen. Ze liggen op een rijtje op haar bed. Maar nu? Allemaal in haar hand houden, dat gaat niet. Had ze maar een touwtje. Wacht, haar haarlint. Ze trekt het los uit de krullen. Eén voor één rijgt ze de sleutels aan het lint. Een leuk werkje is dat. Ze wou wel dat ze er

nog veel meer had. Met het lint in haar handen loopt ze zachtjes de trap af. Moeder is aan het stofzuigen in de kamer. Ze hoort niets. Bij de garage legt Annemieke de sleutels op de grond. Stuk voor stuk haalt ze ze van het lint en steekt ze in het sleutelgat. Maar ze zijn haast allemaal te klein. Met een kleur van inspanning probeert ze de ene na de andere. Moeder is bijna klaar in de kamer. Nog even het kleedje voor het raam. En dan ziet ze meteen Annemieke, in haar ponnetje, en op haar blote voetjes. De krullen hangen slordig voor haar gezicht. Moeder gaat er vlug heen. Is dat nu in bed blijven! Maar als ze ziet wat Annemieke doet, moet ze toch lachen. „Domme meid,” zegt ze. „De sleutel van de garage is veel groter. Deze passen niet. We zullen wel aan de smid vragen, of die er een heeft!”

Verdrietig kijkt Annemieke naar het rijtje sleutels.

„Maar dan kunnen we geen pannenkoeken bakken,” zegt ze. Moeder kijkt ook verdrietig. Nu moet ze weer uitzoeken op welke deuren al die sleutels passen. Maar dan kijkt ze opeens blij. „Weet je wat we doen? We gaan naar tante Mies! Vanmiddag, met de trein. Dan vragen we, of we een paar dagen mogen blijven. Ja?”

Annemieke is opeens al haar verdriet vergeten. Fijn, naar tante Mies. Daar zijn konijnen en kippen. En de nichtjes om mee te spelen. Fijn!

„Ga je dan nu maar eerst aankleden. En dan helpen werken, hoor! Dan zijn we vroeg klaar.”

Annemieke danst naar boven. Naar tante Mies! Dat is nog fijner dan pannenkoeken.

6. EEN MEZENNEST EN EEN HAGEDIS

O p 't smalle pad lopen ze achter elkaar: opa en Barendje. Aan de ene kant is het bos. Aan de andere kant een weiland. Daarlangs is een hek, ijzeren palen met prikkeldraad ertussen. Barendje vraagt maar. Dat is altijd weer een feest. Moeder zegt wel eens dat ze niet alles weet. En van vader moet hij soms z'n mond houden, omdat die de krant wil lezen. Maar opa mag hij alles vragen en opa weet altijd een antwoord.

Met z'n voet schopt Barendje ergens tegen.

„O, opa, kijk eens wat een prachtige dennekegel. Daar nog een. Drie! Hebt u wel eens zulke grote gezien?”

„Dat zijn mooie,” zegt opa. „Je moet ze mee naar huis nemen. Als we ze verven met goudverf, gaan ze prachtig glanzen. Net of ze echt van goud zijn!”

„Ja,” roept Barendje. „Ik stop ze in mijn zak!”

Hij haalt z'n zakdoek eruit. En de kastanjes . . .

„Geef ze maar hier,” zegt opa, „mijn zakken zijn veel groter. Straks verlies je ze nog.”

Opa bergt ze goed op. Barendje stopt de kastanjes weer weg. En de zakdoek er bovenop.

O, bijna, *bijna* was de sleutel ontdekt!

Nu gaan ze weer verder.

„Die laatste paal, opa, die is het. Ziet u 'm?”

„Ja. Maar je moet zachtjes doen. Anders schrikken ze.”

Héél stil lopen ze verder. De paal is hol. Bovenin is een mooi, rond gat. Net als in de andere palen. Maar dicht bij de grond is nog een gat. Dat is niet mooi en niet rond. 't Is net, of een boze hond er zo maar een hap uit genomen heeft. En door dat

gat kun je ze horen: de kleine vogeltjes. „Piep, piep-piep, tsiep.” Maar *zien* kun je niks.

„Hoort u nou wel, opa? Wat slim, hè? Nu kunnen jongens nooit het nest uithalen, al weten ze het te zitten. Wat zouden 't voor vogeltjes zijn? Mussen?”

„Dat denk ik niet. Mussen hebben meestal een gewone plaats voor hun nest. In een heg. Of onder de dakpannen. Maar weet je wat we doen? We gaan aan de overkant een poosje zitten. Dan komen vast de oude vogels eten brengen. En dan zien we ze meteen. Maar dan heel stil zijn, hoor!”

Opa legt z'n rode zakdoek op de grond. Daar gaat hij voorzichtig op zitten. Barendje heeft een fijn plaatsje gevonden op een omgehakte boomstam.

Ze hoeven niet zo lang te wachten. Daar komt de vogelmoeder al. Ze vliegt een paar keer om de paal, alsof ze eerst wil kijken, of er geen onraad is. Dan schiet ze met een vaartje naar binnen. En de kleine vogeltjes piepen nog harder dan eerst. In hun vogeltaaltje roepen ze allemaal door elkaar. „Ik eerst, moeder.” „Nee hoor, 't was mijn beurt.” „Nietes: hij heeft al twee keer gehad . . .” „Piep, piep-piep, tsiep.”

„Opa, hebt u nu gezien wat het was?”

„Een meesje,” zegt opa. „Dat had ik al gedacht. Die hebben altijd van die aardige plaatsjes. In een brievenbus. Of in een oude fietstas . . .”

„Ja, maar wàt voor een meesje? Hoe heet ie met z'n voornaam? Koolmeesje?”

„Nee, als ik het goed gezien heb, was het een pimpelmeesje. Kijk, daar gaat ie weer. Ze hebben nog niet genoeg, die kleine smulpapen. Daar komt de vogelvader ook. De moeder heeft zeker gezegd dat ie maar een handje helpen moet.”

Een hele poos blijven ze kijken naar de beide vogels, die af en aan vliegen.

Opa gaat met zijn rug tegen een boom zitten. Hij wrijft eens over zijn knieën. Die doen een beetje pijn als hij gaat zitten.

't Is lekker warm in 't zonnetje.

Achter het weiland ligt een heuvel. Hè, met een step dáár afrijden. Wat zou dat lekker hard gaan!

„Opa,” zegt Barendje opeens, „waarom hebben niet alle kinderen een step?”

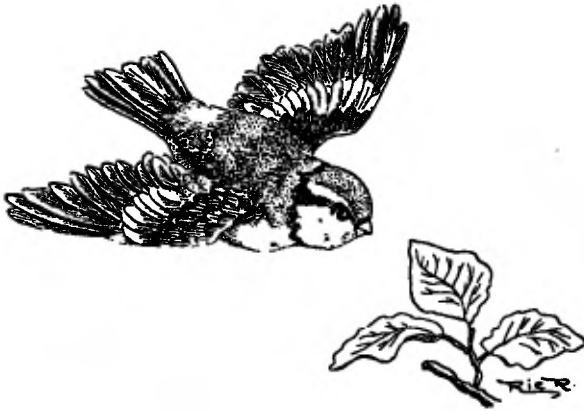
Opa wacht even voor hij antwoord geeft. Dan zegt hij: „Ik denk, omdat sommige mensen rijk zijn, en andere arm.”

„Maar waarom zijn dan niet alle mensen even rijk? Dat zou toch veel eerlijker zijn?”

„Dat *lijkt* wel zo. Maar alles wat een mens heeft, heeft hij van de Here. En de Here is veel wijzer dan wij. Hij geeft de ene mens veel en de andere weinig. En daar moeten wij tevreden mee zijn.”

Een poosje is het stil. Barendje gaat dicht bij opa zitten. Dan vraagt opa: „Vind je dat je arm bent of rijk?”

Barendje aarzelt. Hij durft niet goed te zeggen dat hij arm is. Opa heeft wel eens gezegd dat je al rijk bent, als je elke dag genoeg te eten krijgt. Maar die step, zie je . . .

„Annemieke is toch rijker,” zegt hij. „Die heeft een step, en een schommel, en een zandbak . . .”

„Ja, Annemieke hééft veel meer, maar echt rijk . . . De Here Jezus was rijk, heel rijk. Hij woonde in de hemel. Toen is Hij op aarde gekomen als een arm Kind om de mensen gelukkig te maken. Voor de zonden van de mensen heeft Hij Zijn leven gegeven. Als je dat gelooft, Barendje, dan ben je pas ècht rijk. De Here wil altijd naar je luisteren, en je helpen. De mensen

laten je wel eens in de steek, omdat ze geen tijd hebben, of je niet *willen* helpen. Maar de Here nooit."

„U helpt mij toch ook altijd, hè opa? U laat mij toch ook nooit in de steek?”

Opa strijkt glimlachend over Barendjes hoofd. „Ik hoop het niet, jongen.”

Barendje weet zeker dat opa altijd voor hem klaar zal staan.

„U bent de liefste opa van de hele wereld,” zegt hij.

„Kijk eens aan,” plaagt opa. „Als je de liefste opa van de wereld hebt, dan ben je toch ook erg rijk.”

Barendje moet er diep over nadenken. Bij Annemieke heeft hij nog nooit een opa gezien. Misschien heeft ze er wel geen. Maar zij heeft weer mooie dingen. Wie is nu de rijkste, Annemieke of hij? Hij zou opa niet willen ruilen voor een step, dat niet. Maar een step is wel verschrikkelijk fijn. Neem nou boodschappen doen. Wat zou hij dan gauw terug zijn! Een opa en een step, dat zou het fijnste zijn.

Barendje zucht ervan. Want dat zal wel nooit gebeuren. Moeder zegt altijd: „Als het schip met geld komt, dan koop ik alles wat je graag hebben wilt.” Maar dat is natuurlijk een grapje. Een schip met geld bestaat niet eens. Was 't maar waar!

„Opa, zou u willen dat u een schip met geld had?”

„Ik niet,” zegt opa. „Dan moest ik er de hele dag op passen en ik zit liever in het bos. Zulke mooie dingen als in de natuur kun je voor geld niet kopen. Als je naar de eekhoortjes kijkt, naar de mezen en de spechten . . . Nee hoor, als ik elke dag m'n natje en droogje heb en een poosje buiten mag wandelen, dan ben ik best tevreden.”

Ja, opa heeft gemakkelijk praten. Die verlangt niet naar een step. Barendje lacht zachtjes. Stel je voor, opa op een step, heel hard de heuvel af . . .

„Opa . . .”

Maar opa krabbelt overeind. „We gaan weer verder, kleine vrager. Ik word stijf van het zitten.”

Barendje springt overeind. In de struikjes aan zijn voeten ritselt het.

„Opa, hoort u dat? Zou het een slang zijn?”

Voorzichtig buigen ze de struiken op zij.

„Een hagedis,” zegt opa, „kijk, daar gaat ie. Nou zit ie stil!”

„Mag ik 'm pakken? Even vasthouden? Ik wou 'm zo graag bekijken!”

„Als je 't voorzichtig doet, mag het wel.”

Barendje loopt op z'n tenen dichterbij naar het mooie diertje. Zachtjes bukt hij zich, z'n hand vooruitgestoken. Hij is helemaal niet bang. Hij heeft wel eens een ringslang vastgehouden. En een zwarte tor. Die was aan de onderkant zo mooi gekleurd! Nu is z'n hand er vlakbij. Nog iets verder. Daar hééft ie hem!

Maar dan gebeurt er iets heel vreemds. Barendje heeft een stukje van de hagedis in z'n hand, en de rest loopt hard weg. 't Is zo koud en glibberig, dat hij 't verschrikt op de grond gooit. Hij kijkt zó verbaasd, dat opa erom lachen moet.

„O, opa, hoe kan dat nu? Ik kneep heus niet hard!”

„Dat weet ik wel,” troost opa. „Je hebt 'm alleen verkeerd vastgehouden. Je moet nooit z'n staart pakken. Als er gevaar dreigt, kan een hagedis z'n staart losmaken. Hij wist natuurlijk niet dat jij hem geen kwaad zou doen.”

Barendje kijkt naar het stukje staart, dat op en neer wipt, net of het nog leeft. De hagedis is weg.

„Doet dat pijn?” vraagt hij.

„Nee, hoor! En hij groeit vanzelf weer aan. Net als jouw haar, als je naar de kapper geweest bent. Alleen plagen de andere

hagedissen hem misschien, omdat hij er zo raar uitziet. Ga je mee naar huis? Ik geloof dat moeder pudding ging koken. En die wil ik niet mislopen.”

Op een boomtak zit de mezenvader.

„Tsietsiet-tsierrr,” roept hij, „die oude man doet niets, hoor. En dat kleine jongetje ook niet.”

Maar de mezenmoeder glipt gauw weer de holle paal binnen. Je kunt toch maar nooit weten.

„Tsietsiet-tsierrr . . .”

7. DIE BOZE MEVROUW

De aardappels koken al, als opa en Barendje thuiskomen. „Over een kwartiertje gaan we eten,” zegt moeder.

„Gaat u nog maar even makkelijk zitten, opa!”

„Moeder, ’t waren pimpelmeesjes in die paal. En ik heb een hagedis gezien, die z’n staart liet vallen. En we hebben zulke mooie dennekegels! Opa, waar zijn de dennekegels?”

Moeder houdt lachend de handen tegen haar oren. „Ga jij nog maar even naar buiten, druktemaker. Dan kan ik óók eens met opa praten!”

„Is Annemieke er nog geweest?”

„Nee, die heb ik niet gezien.”

„Moeder, mag ik het mes aan Annemieke laten zien? Even maar? Ik zal het niet openmaken. En ik breng het direct weer terug. Ja, mag het?”

„Toe dan maar, kleine vleier.”

’t Mes vastgeklemd in zijn kleine vuist, stapt Barendje weg. Wat zal Annemieke wel zeggen? Dàt heeft zij nu eens niet! Ze zal hem wel erg groot vinden. Misschien vraagt ze wel, of hij ’t opendoet. Maar dat mag niet.

Annemiekes moeder ziet hem komen. Vreemd, ze heeft Barendje nog helemaal niet op het muurtje zien zitten. Hij wacht toch altijd op Annemieke? Hij kon toch niet weten dat ze in bed lag?

Opeens wéét ze het: Barendje heeft de sleutel van de garage! Die heeft hij stilletjes uit de deur gehaald. En nu wil hij zeker de step nemen! Maar dát gebeurt niet! Ze zàl hem!

In een paar stappen is ze buiten. Als Barendje opkijkt, staat opeens Annemiekes moeder voor hem. Haar gezicht is boos. Haar ogen zijn boos. En haar stem is boos. „Waar heb jij de sleutel van de garage?”

Ooooh! Barendje wordt vuurrood van schrik! De sleutel! Helemaal vergeten! En hij had het meneer zó beloofd!

„Zie je wel,” zegt mevrouw. „Ik dacht wel dat jij 'm had!

Lelijke bengel! Je wou zeker de step gaan halen, hè? Laatst wou je er óók al mee weggaan. Ik heb het wel gezien! Vooruit! Geef de sleutel hier! Annemieke moest naar bed. Dat is jouw schuld!”

Barendje wil vertellen hoe het gekomen is. Maar hij stottert alleen een beetje. Hij bibbert van bangheid. Hij grabbelt in zijn broekzak. De kastanjes rollen eruit.

Mevrouw schudt driftig aan zijn arm. Au, dat doet pijn!

„Schiet op, zeg ik je! En je mag nóóit meer komen. Niet

meer in de zandbak. En niet meer op de schommel. Je mag nooit meer met Annemieke spelen. Stouterd!”

Daar hééft Barendje de sleutel.

„Zie je nu wel! Ik wist het wel!”

„Ik . . . ik heb de sleutel niet weggepakt,” fluistert Barendje.

„O nee? Moet je nog jokken ook? Die sleutel is zeker vanzelf in je zak gekropen! Ik moest je eigenlijk een pak slaag geven.

Maar ik zal . . .”

Barendje luistert niet meer. Hij rukt zich los en rent weg.

De kastanjes laat hij liggen. Hij rent achter de huizenrij langs naar het park. Hij rent door de brede lanen met de hoge bomen. Hij rent door het smalle wegje met het lage hakhout.

En daar, tussen de struiken, hurkt hij hijgend neer. Schuw kijkt hij om, of ze achter hem aan komt: die boze mevrouw.

Z'n hartje bonst van angst. Maar 't is niet wáár! Hij hééft de sleutel niet weggepakt. Hij wou helemaal niet de step gaan halen.

Hij wou alleen z'n mes aan Annemieke laten zien.

Z'n mes! Waar is het? Straks had hij 't nog in z'n hand. Nu niet meer. Misschien heeft hij 't in z'n broekzak gestoken.

Haastig zoekt hij. Zakdoek, stenen, vliegertouw . . . geen mes.

Hij kijkt tussen de struiken en langs het wegje. Géén mes.

Hoe kàn dat nu? Hij heeft helemaal niet gemerkt dat het gevallen is. Wat zal moeder zeggen? En opa? Hij durft háást niet naar huis.

Maar hij móet wel. Anders komt hij te laat voor 't eten.

Op de terugweg loopt hij vlug om op tijd te wezen. En hij probeert tegelijk naar het mes te zoeken.

Maar hij vindt het niet. En hij is ook niet op tijd.

Ze zitten allemaal aan tafel. Vader is al thuis. Moeder schept de aardappels op. Achter moeder staat de pudding. Bruine pudding, met gele saus.

„Je bent te laat,” zegt vader. „We hebben al gebeden. Ga gauw zitten!”

Moeder zet de aardappelschaal neer. „Waar is je mes?” vraagt ze.

Barendje blijft staan. „Weet ik niet,” fluistert hij.

„Heb jij een mes?” vraagt Toos nieuwsgierig. „Zeker zelf gemaakt, van een latje. Snij maar niet in je rug.”

„Opa heeft toverballen meegebracht,” zegt Jopie. „Na het eten krijgen we er een.”

„Stil zijn, jullie,” zegt moeder streng. „Waar ben je zo lang geweest, en waar is je mes?”

„k Weet het heus niet,” huilt Barendje. „Ik heb het niet laten vallen en 't was toch opeens weg. En ik heb gezocht en ik ging . . . ik ben . . . die mevrouw.”

„Laten we eerst maar eten,” zegt vader. „Na het eten gaat Barendje zoeken . . . En nu met je bord naar de keuken. En geen pudding!”

Verlangend kijkt Barendje naar het lege plaatsje naast opa. Maar het helpt niet. Moeder schept z'n bord vol. O, net zoveel andijvie. En daar houdt hij helemaal niet van. En niets van die lekkere pudding! Snikkend gaat hij naar de keuken. In de kamer wordt gepraat en gelachen. En hij mag er niet bij zijn. En hij kan het toch echt niet helpen!

Na het eten gaan de zusjes naar school, zuigend op een toverbal.

Als vader naar z'n werk is en moeder afwast, gaat opa in het tuintje zitten, op de oude bank. Daar heeft Barendje op gewacht. Hij gaat naar hem toe.

„Opa, ik kan er heus niets aan doen. Ik . . . die mevrouw was zo boos. En toen moest ik zo hard lopen.”

„Kom maar eens naast me zitten,” zegt opa. „En vertel eens precies wat er gebeurd is.”

Barendje vertelt alles. Van die sleutel, die hij vergeten was. En dat die mevrouw nu denkt dat hij 't expres gedaan heeft. Alles.

„En heeft die mevrouw aan je arm geschud?”

„Ja, nóu!”

„Misschien is toen het mes uit je hand gevallen. Nu moet je naar die mevrouw gaan en alles eerlijk vertellen. Dàn komt het weer goed. Nu lijkt het toch, of jij de sleutel weggepakt hebt. Je zult zien: dan mag je weer met Annemieke spelen!”

Ja, Barendje wil wel graag dat alles weer goed is. Hij wil wel graag weten, of mevrouw zijn mes gevonden heeft. Hij wil wel, maar hij durft niet . . . Als ze dan wéér zo hard in z'n arm knijpt . . .

„Opa, gaat u dan mee?”

Opa glimlacht om het smekende gezicht.

„Vooruit dan maar, kleine schooier. Maar eerst ga 'k een dutje doen. Ga jij dan nog een poosje zoeken. 't Kan toch ook dat je 't onderweg hebt laten vallen.”

Blij loopt Barendje naar het park. Zie je wel, dat opa hem altijd helpen wil?

Nu komt alles weer goed!

8. HOE MOET HET NU WEER GOED KOMEN?

Die middag lopen ze hand aan hand naar het mooie, witte huis.

Opa zal alles vertellen. Maar Barendje moet zeggen, dat 't hem spijt dat hij de sleutel in z'n zak gehouden heeft.

En vragen of mevrouw alstublieft niet meer boos wil zijn. 't Is stil in 't grote huis. Opa belt. Rrrrt. 't Blijft stil. Opa belt nòg eens. Barendje gluurt voorzichtig door de brievenbus. Niets te zien. Niets te horen. Er is niemand thuis. Wat jammer! Wat vréselijk jammer. Daar heeft hij nu helemaal niet op gerekend. Wat nu? Misschien zijn ze wel uit. Meneer is er immers óók niet! Die komt zaterdag pas thuis. Barendje kijkt vragend naar opa.

„We wachten tot zaterdag,” zegt opa. „Dan kan meneer ook zeggen dat het heus zó gebeurd is. Als we mevrouw van de week buiten zien, gaan we even naar haar toe. Maar anders wachten we tot zaterdag.”

„Bent u er dan nog? Blijft u wel tot zaterdag?”

„Ja hoor, ik denk het wel. We zijn toch zeker nog lang niet klaar met wandelen. 'k Heb nog niet eens een konijnhol gezien.”

„Hèb je 't mes nu al?” vraagt moeder.

Barendje schudt z'n hoofd.

„Hij is niet ondeugend geweest,” zegt opa. „Alleen maar dom. Maar ik denk wel dat alles in orde komt. We moeten alleen een paar dagen wachten.”

Moeder begrijpt er niet veel van. Maar als opa zegt dat 't goed komt, dan zal 't wel zo zijn.

De dagen vliegen voorbij. En iedere dag zie je ze samen: opa en Barendje. En iedere dag ontdekken ze weer wat anders.

Vrijdagmorgen zitten ze op een bank uit te rusten.

Opeens ziet Barendje een zwarte vogel. Zo een heeft hij nog nooit gezien.

„O . . .” begint hij, en wijst met zijn vinger, „o, opa . . .”

En meteen is de vogel weg.
„Wat zie je?” vraagt opa.
„O, opa, zo'n grote vogel...
zwart... en nu is tie weg.”
„Het zal een kraai zijn,” zegt opa.
„Waar zag je 'm?”
„Het was bij die boom,” wijst Barendje.
„O, kijk, daar is tie weer!”
Maar opa ziet niets.
„Kijk, z'n kop steekt uit het gat.
Kijk, daar!”
„Ik zie niks,” zegt opa, „waar dan
toch?”
„Daar, bij die beuk...”

Dan ineens... „Kri-kri-kri!” Daar
is nòg zo'n zwarte vogel. Hij strijkt neer, zit tegen de stam,
wipt er omheen. Hij is helemaal zwart. En hij heeft een rood
mutsje op.
Nu ziet opa hem ook. „O,” fluistert hij, „het is een zwarte
specht! Ssst. Dat is boffen. Een zwarte specht zie je haast
nooit.”
Uit het gat in de boom komt de eerste specht te voorschijn.
Hij roept: „Kri-kri-kri.” Dan vliegt hij weg. De tweede specht
tikt tegen de boom met zijn snavel. Ineens is hij in 't gat ver-
dwenen. Even later komt z'n kop eruit gluren.
„Hij gooit stukjes hout naar buiten!” fluistert opa. „Kijk!
Daarbinnen hakt hij z'n nest uit. Straks komt de andere weer
terug. Ze doen het om de beurt.”
O, zo heeft Barendje nog nooit een nest zien maken. „Kri-
kri-kri!”

„Hoe kent u toch alle vogels zo goed, opa? Heeft u dat op school geleerd?”

„Nee, manneke, opa is vroeger boswachter geweest. En als je de hele dag in het bos komt, leer je vanzelf alles van de vogels en de bomen en de planten. En iedere dag verwonder je je er weer over dat de Here alles zó prachtig gemaakt heeft.”

„Ik word later ook boswachter, opa!”

„Goed, hoor, m'n jongen!”

Een half uurtje later wandelen ze weer verder.

„Dat was een buitenkansje,” zegt opa. „Bonte spechten zie je wel vaker, en groene ook. Maar een zwarte komt niet zoveel voor.”

„Vliegen ze helemaal tot de lucht? Hoeveel kilometer is dat wel?”

„O, wel tien,” zegt opa.

„En de hemel, is dat nog hoger?”

„Ja, dat is nog hoger.”

„En kunnen spechten wel naar de hemel vliegen?”

„Nee, dat kan niet.”

„Maar spechten komen toch ook in de hemel?”

Zo vraagt Barendje maar. En opa vertelt geduldig.

Als ze dicht bij huis zijn, gebeurt er nog een ongelukje. Midden tussen de dorre bladeren zien ze een gaatje in de grond. Daar komt een wesp uit. En nog een. O, wel vijf, wel tien! Barendje bukt zich. Hij zit er op z'n hurken bij. Het is zo'n leuk gezicht, als er telkens zo'n wesp uit de grond komt.

„Pas op!” zegt opa verschrikt. „Een wespennest!”

Maar het is al te laat. „Au, au!” roept Barendje. Hij slaat met z'n hand op z'n knie. Een boze wesp heeft hem gestoken.

„Kom maar gauw mee,” zegt opa. „Doet het pijn? Waar is het? Je knie?”

Barendje huult niet. Maar hij is wel erg geschrokken. Hij heeft nooit geweten dat er in een bos ook wespennesten kunnen zijn.

„Opa, misschien word ik toch maar géén boswachter.”

Thuis haalt opa de angel er voorzichtig uit. Met een klein tangetje. En moeder doet een lapje met azijn om de knie. Daar is Barendje heel trots op. Zal hij het Annemieke laten zien? Nee, dat durft hij toch niet goed. Hij heeft Annemieke de hele week niet meer gezien. En Annemiekes moeder óók niet. Maar dat is niet erg. Het is al vrijdag. Nog één nachtje slapen! Dan komt alles in orde. Opa gaat immers mee!

„Barendje,” zegt moeder, „opa moet eerst een poosje slapen. Dan kun jij in die tijd mooi naar de groenteboer. Twee kilo spinazie halen. Doe het geld maar in je zakdoek. Niet verliezen, hoor!”

Barendje huppelt vrolijk weg. Z'n knie doet helemaal geen pijn meer. Maar het lapje zit er nog om. Alle mensen en alle kinderen en alle honden kijken ernaar. Ze denken: wat een flinke jongen; zo'n zeer been en hij huult niet eens . . . Best fijn: naar de groenteboer. Daar krijg je haast altijd wat. Een appel, of een paar kersen . . .

Bij de groenteboer is de straat opgebroken. Er staat een fijne tent. Hè, zó een moest hij er hebben. Dan kon hij pas fijn vader en moedertje spelen met Annemieke!

Er brandt een vuurtje. Daar staat een pan met teer op. Lekker ruikt dat! Waar zou dat allemaal voor wezen? Straks aan opa vragen!

Een hele poos blijft hij kijken. De spinazie is pas voor morgen. En opa slaapt toch nog . . .

Maar opa slaapt *niet*. Opa pakt z'n koffertje! Z'n nachtgoed gaat erin. En z'n pantoffels. En een boterham voor onderweg . . .

Voor het huis staat een vrachtauto. Dezelfde die opa gebracht heeft. De chauffeur moet helemaal naar het dorp waar opa woont. Hij gaat zelfs langs opa's huis. En nu komt hij vragen, of opa misschien wéér mee wil rijden.

Nou, dat wil opa erg graag. 't Is zo makkelijk. Anders moet hij eerst met de bus, dan met de trein, en dan wéér met een bus. En of hij nu vandaag of morgen gaat . . .

Moeder zet nog vlug een kopje thee. Maar dan moeten ze weg. Opa kijkt, of Barendje er aan komt. Wat blijft die toch lang weg! En de chauffeur heeft haast. Instappen dan maar! Moeder doet de deur van de auto dicht.

„Zit u goed, opa? Goeie reis, hoor!”

„Dank je wel! De groeten aan allemaal. Vooral aan Barendje. Zeg maar dat ik gauw weer een paar dagen kom!”

„Ja, hoor! Daag!”

„Daag!” Opa wuift nog uit het raampje. Dan gaat de auto de hoek om.

En moeder gaat strijken . . .

„Alstublieft,” zegt Barendje. „Nog vier centen terug. 'k Heb twee worteltjes gekregen. Ik geef er opa ook een. Slaapt opa nog?”

„Opa is naar huis!”

Barendje lacht. Dat is natuurlijk een grapje. Opa zit zeker achter de stoel of zo iets. Maar de kamer is leeg. Hij kijkt overal. Hij roept: „Opa! Opa!” Geen antwoord.

„Nee, heus,” zegt moeder. „Opa is weggegaan. Hij mocht

weer meerijden met die vrachtauto. Maar hij komt gauw wéér een paar dagen!"

Barendje staat stil van schrik. Hij kàn het niet geloven. Hij wil het niet geloven. En mòrgen dan! Opa zou toch meegaan? Hij heeft het éérlijk beloofd.

„Nietwaar!" zegt hij fel. „U jukt. Opa is niet weggegaan! Opa mag niet weg zijn. Hij zou nog met me meegaan. Ergens heen. Hij heeft het zelf gezegd! 't Is gemeen. 't Is . . . 't is . . ." Hij snikt het uit.

„Nou nou," zegt moeder, „zó erg is het toch niet? Was dan ook niet zo lang weggebleven. En opa is toch iedere dag met je mee geweest! Je mag heus wel tevreden zijn!"

Moeder vindt het niet erg. Maar moeder weet ook niet van de sleutel. En van Annemiekes moeder, die boos is. En van 't geheim tussen opa en hem. Hoe moet het nu weer goed komen? Alléén durft hij er niet heen.

Eenzaam loopt hij die middag rond. Opa niet om mee te wandelen . . . Annemieke niet om mee te spelen . . .

Hij stoot z'n hoofd. 't Is helemaal niet erg. Maar hij huilt er tòch om. Hij vecht met Toos. Als vader zegt dat 't lapje wel weer van z'n knie af kan, is hij zelfs brutaal.

't Duurt heel lang voor het avond is en hij in bed ligt. En dan kan hij nog niet slapen. Met z'n hoofd in 't kussen huilt hij: „Opa . . . opa . . ."

Hij kan het niet begrijpen dat opa weggegaan is. Opa heeft hem . . . in de steek gelaten. En dan moet hij ineens denken aan wat opa gezegd heeft: Mensen laten je wel eens in de steek. De Here nooit. Hij hééft al gebeden. Hij heeft gevraagd, of de Here zijn zonden vergeven wil, en hem vannacht bewaren. Onder de dekens vouwt hij zijn handen.

„Ik wil zo graag dat die mevrouw niet meer boos is," bidt hij.

„En dat ik weer met Annemieke mag spelen. Maar ik durf er niet heen. Wilt U me helpen? Wilt U alstublieft maken dat het weer goed komt? Om Jezus' wil. Amen.”

Dan wordt het rustig in hem. Nu komt het tòch goed!

9. VADER KOMT THUIS

Annemieke staat voor het raam. Ze kijkt naar buiten. Vandaag komt vader thuis. Gelukkig! Ze zijn naar tante Mies geweest. Dat was fijn. Maar thuis is 't stil zonder vader . . . en zonder Barendje. Moeder is boos op Barendje. Hij heeft de sleutel weggepakt. En gejojkt. Ze mag nooit meer met hem spelen. Jammer! Hij kon zulke fijne spelletjes bedenken. Alléén spelen is niets prettig. Ze heeft geschommeld, héél hoog. Maar Barendje was er niet om ernaar te kijken. Ze heeft taartjes gebakken in de zandbak. Maar Barendje kan het véél mooier. Hij kan prachtig een hinkelhok tekenen. En als hij op de hak van z'n klomp ronddraait, komt er opeens een knikkerkuiltje. Nee, zonder Barendje wil het niet meer.

Vader heeft twee prachtige kaarten gestuurd. Ze heeft ze opgehangen, boven haar bed. Dat staat mooi. Nu kan ze er telkens naar kijken. Maar ze kan er niet mee praten.

De tafel is gedekt. Vader komt nog vóór het eten thuis.

Ze heeft een krans van madeliefjes om zijn bord gelegd. Net of het feest is. En moeder heeft rijst gekookt. Daar houdt vader zo van.

„Toet, toet-toet!”

Daar is de auto. Annemieke rent naar buiten. Ze doet het hek

open. En de deuren van de garage. Dan kan vader zo naar binnen rijden.

En dan vliegt ze hem om de hals. Ze houdt zoveel van hem. Ze is zó blij dat hij weer thuis is!

Aan zijn arm danst ze de keuken binnen.

„We zijn naar tante Mies geweest. En we eten rijst! En gaat u nooit meer zo lang weg?”

„Nee, hoor, kleine prul. Ik blijf nu een hele poos thuis. Is ze lief geweest, moeder? Is alles goed gegaan?”

„Ja, hoor. Ze heeft goed haar best gedaan. Ze wordt al een grote dochter. Maar ik ben toch blij dat we weer met z'n drie-tjes zijn.”

Vader legt op moeders bord een doos met chocolade-bloemetjes. En op Annemiekes bord een doos met chocolade-beestjes. Er zijn leeuwen bij, en honden, en biggetjes. Jammer dat ze die niet aan Barendje kan laten zien.

Ze smullen van de rijst. En vader vertelt van zijn reis.

Na het eten rookt hij een sigaar. Door het raam ziet hij het muurtje. En achter het muurtje het huis waar Barendje woont.

„Hoe is het met je kleine vriendje?” vraagt hij.

Annemieke kijkt verlegen van vader naar moeder.

„Ik mag niet meer met hem spelen. Hij is erg stout geweest. En hij heeft gejoekt.”

„Hoe kan dat nu? Ik vond het zo'n aardig kereltje. En hij heeft zulke eerlijke ogen! Ik kan 't haast niet geloven. Wat heeft hij dan gedaan?”

Moeder komt erbij staan.

„Hij heeft de sleutel van de garage weggepakt. Hij had 'm in z'n zak. En toen zei die nog dat hij 't niet gedaan had. Dat is toch wel heel erg!”

„Wàt zeg je? De sleutel weggepakt? Wanneer wàs het dan? Was dat maandag? Toen ik weggegaan ben?”

„Ja, want we zouden pannekoecken bakken. En we konden geen meel halen, omdat de fiets in de garage stond.”

„Maar Barendje hééft de sleutel niet weggepakt. Die heb ik hem gegeven. Ik had hem per ongeluk meegenomen, toen ik op reis ging. Ik zei dat Barendje hem aan Annemieke moest geven. Toen heeft Barendje 'm natuurlijk in z'n zak gestopt, en later vergeten, doordat Annemieke zo lang wegbleef. Dat is wel dom. Maar hij heeft het niet expres gedaan. En ook niet gejojkt. Barendje is een eerlijke jongen, dat weet ik zeker!”

„Maar dat mes dan. Bij 't muurtje lagen kastanjes. En ook dit mes. Dat is natuurlijk van Barendje. En ik wil niet dat Annemieke met een jongen speelt die een mes heeft.”

Meneer bekijkt het mes aan alle kanten.

„Dat is vast niet van hem. Dat moeten we in elk geval eerst vragen. 't Is jammer dat het zo gelopen is. Nu heeft hij de hele week verdriet gehad. Dat moeten we weer goedmaken. We moeten iets bedenken wat Barendje erg prettig vindt.” Ze denken alle drie. Een hele poos.

„Zal ik mijn chocolaatjes geven?” vraagt Annemieke.

„Nee, hoor, die heb ik voor jou meegebracht!”

Opeens beginnen vaders ogen te glinsteren. „Ik weet wat!” roept hij. Hij gaat heel dicht bij moeder en Annemieke staan. Hij fluistert iets. „Zullen we dat doen?”

„Ja, ja!” juicht Annemieke. „O, wat zal hij dáár blij mee zijn!” Ze danst van pret. „Zal ik hem halen?”

„Nee, domme meid, 't moet toch eerst klaar zijn. Haal jij maar vast de hamer. En de spijkers. Dan zoek ik een mooi plankje.”

Ze verdwijnen samen in de garage. Achterin, daar is het. Annemieke zoekt spijkers uit. Vader meet en past en timmert. En moeder maakt 't met een doek mooi schoon.

„Zo, voorlopig blijft 't wel zitten. Dan doe ik er maandag nog wat lijm tussen. Probeer eens of tie gaat?”

Ja, 't gaat. Haast evengoed als de andere. En dan mag ze naar Barendje.

10. BARENDJE KRIJGT EEN . . .

Barendje zit op de oude bank. Hij zoekt erwten uit voor moeder. Hij heeft de auto van meneer Van Santen wel gehoord. Maar er gebeurt niets. 't Zàl goed komen. Dat weet hij zeker. Hij heeft er immers om gebeden. En de Here laat je nooit in de steek. Maar hóe 't goed moet komen, dat weet hij niet. Hij durft er tòch niet heen.

Daar staat opeens Annemieke voor hem. Ze kijkt zo geheimzinnig. In haar ogen dansen pretlichtjes. „Je moet bij vader komen,” zegt ze.

Barendje springt van de bank. Het mandje met erwten valt op de grond. Hij wil meteen wegrennen. Maar dan aarzelt hij weer. Wat zal meneer zeggen van de sleutel?

„Is je vader boos?” vraagt hij.

Annemieke schudt haar bruine krullen. „Nee, hoor! Moeder ook niet. En ik helemaal niet. Ik weet iets héél fijns! Kòm dan toch!”

Hand in hand draven ze weg. Moeder ziet ze gaan. Ze ziet de erwten. Onder de bank en op de stoep. Zo'n wildeman toch!

Annemiekes vader staat buiten.

„Barendje, Barendje,” zegt hij, „wat moet ik nu toch van je horen!”

Maar hij is niet boos. Dat ziet Barendje wel aan z'n gezicht.

„Mijn opa kwam,” zegt hij. „Toen zijn we gaan wandelen. En toen ben ik de sleutel helemaal vergeten.”

„Zo, nou, 't is mooi. Kom maar eens mee naar de garage!”

Een beetje ongerust volgt Barendje. Zou meneer tòch boos wezen? Achter in de garage ligt hout voor de kachel. En turf. Er staat een wasketel. En een droogrekje. En . . . een step! Niet die van Annemieke. Een andere.

„Kijk,” zegt meneer, „toen Annemieke jarig was, heeft ze een nieuwe step gekregen. Maar ze had ook nog een oude. Die was gebarsten. Ik heb er een plankje overheen geslagen. Wil jij nu die oude hebben? Hij is niet zo mooi als die van Annemieke. Maar je kunt er toch nog erg hard mee, hoor!” Barendje kijkt van meneer naar Annemieke. En van Annemieke naar de step. En dan naar het keukenraam. „Vindt die mevrouw het wel goed?”

„Ja, hoor!” lacht meneer. „Ze heeft zèlf geholpen om 'm schoon te maken. En vanmiddag gaan we een potje verf kopen. Dan mag je 'm rood verven. Net als die van Annemieke. Als je vader en moeder het goedvinden natuurlijk.”

Barendje weet van blijheid niet wat hij zeggen moet. Hij kan wel lachen en huilen tegelijk. Dat 't goed zou komen, wist hij wel. Maar zó mooi, dat had hij nooit durven denken. In plaats van standjes krijgt hij een step! Nu kunnen ze sámen stappen!

„Dank u wel, meneer. Dànk u wel, voor alles. Enne, ik zal nooit meer de sleutel vergeten.”

Mevrouw komt er ook bij. „Barendje,” zegt ze, „ik vond jou een ondeugende jongen. En jij mij een boze mevrouw. Maar

we hebben elkaar alleen verkeerd begrepen. Kom je weer bij Annemieke spelen?"

„Ja, mevrouw, alstublieft, mevrouw!"

„Nu nog één ding," zegt meneer. „Dit mes lag bij het muurtje. Dat is toch niet van jou, hè?"

„Ja, meneer," zegt Barendje blij. „Dat heb ik van opa gekregen!"

„Zo, maar als je met Annemieke speelt, wil ik toch liever niet dat je een mes meebrengt. Jullie zijn nog te klein voor mesen."

„O, maar ik mag er niet mee spelen. Moeder bewaart het tot ik groot ben. Ik mocht het alleen even aan Annemieke laten zien!"

„Dan is het goed. Ga het eerst maar even naar huis brengen."

„Mag ik dan de step ook laten zien?"

„Natuurlijk, die is nu van jou!"

Moeder zit op de bank. Ze zoekt de erwten maar verder uit. Dat domme Barendje denkt zeker dat ze de slechte óók kunnen eten.

„Oooh," zegt ze, „mag jij stappen van Annemieke? Nu begriep ik waarom je zo hard wegliep."

„Die step is van mij," zegt Barendje trots. „Van meneer gekregen. En ik mag 'm zelf verven. En raad eens wat ik in m'n hand heb?"

„Een toverbal!" zegt moeder.

„Mis," zegt Barendje. „Kijk maar, m'n mes!"

Moeder begrijpt er niets van. Barendje gaat naast haar zitten op de bank. Hij gaat alles vertellen. Dat is een lang verhaal.

„Fijn, hè moeder, dat nu alles weer goed is. Opa zou meegegaan, naar Annemiekes moeder. Maar hij is niet eens tot zater-

dag gebleven. Dat was toch eigenlijk gemeen, hè? Opa had het beloofd!”

„’k Weet het niet,” zegt moeder. „Alles ging zo haastig op-eens. Die vrachtauto kwam en opa moest zich dadelijk klaar-maken. Ik denk dat hij ’t toen helemaal vergeten is. Jij was die sleutel toch ook vergeten?”

Ja, dat is waar. Hij had ook niet gedaan wat hij beloofd had. „Toen opa er niet meer was, heb ik ’t aan de Here gevraagd. En toen is ’t weer goed geworden. Opa zei: „De Here laat je nooit in de steek!””

Moeder laat de erwten even rusten. „Dat is waar! De Here luistert altijd. Alleen, 't is niet zo dat je overal om vragen kunt en dat je 't dan meteen krijgt. De Here geeft wat goed voor je is, en dat weet Hij alleen.”

„Moeder, 't allerliefste wou ik dat ik een opa had en een step. En nu heb ik allebei. Fijn hè?”

„Nou,” zegt moeder, „jij bent een rijke jongen. Je mag Annemiekes vader en moeder wel heel erg bedanken.”

„Dat heb ik al gedaan. Mag ik m'n schoenen aan? We gaan rode verf kopen. Ik mag mijn step net zo'n kleur geven als die van Annemieke. Als u 't goedvindt, heeft meneer gezegd.”

Moeder lacht. „Als je alleen de step verft, en niet je broek en je blouse, dan vind ik het best.”

„Moeder, ik wou zo graag dat opa het wist.”

„'k Zal het schrijven, hoor. Vanavond, als jullie naar bed zijn!”
Dan gaat Barendje naar Annemieke.

Zonder mes.

Maar met de step. En met in zijn kleine hartje een grote blijheid.

INHOUD

1. De nieuwe bureu 7
2. Het vriendje van Barendje 11
3. De sleutel van de garage 15
4. Zo'n dom Barendje 19
5. Geen pannekoeken 23
6. Een mezenest en een hagedis 28
7. Die boze mevrouw 34
8. Hoe moet het nu weer goed komen? 38
9. Vader komt thuis 45
10. Barendje krijgt een 48